

Του Σπύρου Καχριμάνη

Γεωργία και περιβάλλον

Οι Ευρωπαϊκοί στόχοι και η Ελληνική πραγματικότητα

"Ο εφιάλτης είναι εκεί, βρομερός, ρυπογόνος, καταστροφικός, έχοντας την κεφαλή του στα διάφορα «συναρμόδια» Υπουργεία και τα πόδια του στο Ελληνικό περιβάλλον"

Θα ήταν σπατάλη να επισημανθεί η κρισιμότητα των περιβαλλοντικών προβλημάτων της Ελλάδας. Είναι επίσης γνωστό πώς περιβάλλον και γεωργία αλληλεπιδρούν καθοριστικά και η Ελλάδα είναι (ήταν;) μια γεωργική χώρα. Αυτή η γνώση, εδώ και αρκετά χρόνια, μεταμορφώθηκε σε δεσπόζουσα πολιτική της Ε.Ε.

Είναι μάλιστα μια εξόχως ενδιαφέρουσα και καινοτόμος πολιτική προσέγγιση, διότι με μία βολή πετυχαίνει δύο στόχους, με ένα άριστο πάντρεμα ισόρροπης στήριξης του γεωργικού εισοδήματος και της προστασίας του περιβάλλοντος.

Από τα πρώτα σχετικά κείμενα της Ε.Ε., το 1992 ο Ευρωπαίος γεωργός αναβαθμίστηκε σε «φύλακα της υπαίθρου». Η προστασία του περιβάλλοντος, δεν (ήταν) είναι πλέον μόνο μια υποχρέωση, αλλά και μια αμειβόμενη εργασία του Ευρωπαίου γεωργού και αγρότη.

Κάποιοι, τι ονειροπόλοι Θεέ μου, σκεφτήκαμε πώς ήρθε πλέον η ώρα της Ελληνικής γεωργίας. Επιτέλους, ο εφιάλτης που κυνηγούσε τους γεωργούς, η εντατική χρήση αγροχημικών, η εξολόθρευση της βιοποικιλότητας, η εξάντληση των υδάτινων πόρων, ήταν πλέον παρελθόν.

Ένα λαμπρό μέλλον ανοιγόταν μπροστά στην Ελληνική γεωργία και τίποτα δε θα μας σταματούσε. Πράξαμε σωστά, που «μείναμε στα χωράφια», σκεφτήκαμε, σχεδόν χαιρέκακα. Επιτέλους, θα γελάσουν τα χείλη μας. Θα κάνουμε τη δουλειά μας τίμια, θα παράγουμε ασφαλή προϊόντα, θα προστατεύουμε τα ποτάμια και τις πηγές από τα νιτρικά, θα ξαναδούμε ζώα στους κάμπους, δεν θα ανασαίνουμε «καρκίνο» με τα φυτοφάρμακα και πάνω απ' όλα, θα μας πληρώνουν γι' αυτό. Δόξα τω Θεό, που φώτισε την Ευρώπη και έσωσε την Ελληνική γεωργία.

Τι ονειροπόλοι Θεέ μου. Διαβάζαμε στον κανονισμό της Ε.Ε. 2078/92: «Οι γεωργοί που δεσμεύονται να υιοθετήσουν φιλικές προς το περιβάλλον γεωργικές πρακτικές, λαμβάνουν ως αντάλλαγμα ενισχύσεις. Παραδείγματα γεωργοπεριβαλλοντικών δράσεων που ενισχύονται είναι :

- **Ευνοϊκή για το περιβάλλον εκτατικοποίηση καλλιεργειών·**
- **Διαχείριση συστημάτων βοσκής χαμηλής έντασης·**
- **Βιολογική γεωργία·**
- **Διατήρηση τοπίων και ιστορικών χαρακτηριστικών, όπως οι φράχτες, οι τάφροι και τα δάση·**
- **Διατήρηση ενδιαιτημάτων υψηλής αξίας και της συναφούς βιοποικιλότητας.»**

Μα αυτά είναι κομμένα και ραμμένα στα μέτρα μας. Αν δεν έχει η Ελλάδα ανάγκη για εκτατικοποίηση και συστήματα βοσκής χαμηλής έντασης. Σώθηκε η κτηνοτροφία μας! **Ζήτω!** Αν δεν είμαστε η χώρα της βιολογικής γεωργίας. **Ζήτω!** Αν δεν έχουμε φυσικά και ιστορικά τοπία. **Ζήτω!!!**

Και ήταν και τα θέματα συμμόρφωσης με τις οδηγίες για τη νιτρορύπανση, τα νερά, τα δάση και τη χρήση φυτοπροστατευτικών προϊόντων. Όχι μόνο θα έμπαιναν κανόνες, αλλά θα εισέρρεαν πόροι και στην Ελληνική ύπαιθρο. Με ένα σμπάρο, δύο τρυγόνια. Και επιτέλους, θα ξαναβλέπαμε και τρυγόνια.

Τα χρόνια πέρασαν και το όνειρο ξεθώριασε. Ποτέ οι πολιτικές και οι κανονισμοί της Ε.Ε. δεν ενσωματώθηκαν σε ένα ελάχιστα ικανοποιητικό βαθμό, σε σχέση με τις δυνατότητες της χώρας και τη δίψα των Ελλήνων γεωργών. Ο εφιάλτης είναι εκεί, βρομερός, ρυπογόνος, καταστροφικός, έχοντας την κεφαλή του στα διάφορα «συναρμόδια» Υπουργεία και τα πόδια του στο Ελληνικό περιβάλλον.

Η Ελληνική ύπαιθρος πέθανε από δίψα. Το κουφάρι της έχει μουμιοποιηθεί από τη χρόνια χρήση αγροχημικών και οι πολιτικοί βγάζουν κραυγές για το εξαίσιο και αθάνατο Ελληνικό περιβάλλον στα τηλεοπτικά στούντιο, με φόντο σπάνιες και ανεπανάληπτες φωτογραφίες της Ελληνικής υπαίθρου, που με δυσκολία βρίσκουν ακόμη οι σκηνοθέτες στις τράπεζες φωτογραφικού υλικού.